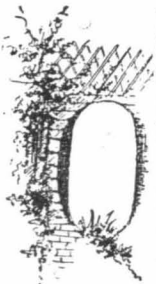

ΤΑ ΕΚΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΓΟΥΝΑ

Κ. και η Κ. Μαβλύ ήταν παντρεμένοι έφτά χρόνια τώρα. Ο γάμος τους δεν ήταν ούτε ολότελα ευτυχισμένος ούτε όμως και άτυφο. «Εμοιάζε με χίλιους άλλους γάμους, της εποχής μας, το όποιο σημαίνει ότι ο κύριος Μαβλύ άπατούσε κρυφά τη γυναίκα του, ενώ μπροστά της έκανε ότι μπορούσε για να φαίνεται ένας τρυφερός και άφοσιωμένος σύζυγος.

Η Κ. Μαβλύ δεν έτρεφε καμιά αυταπάτη, ως προς τη συζυγική πίστι του άντρός της. Η καλή αυτή κυρία έπαιρνε τη ζωή όπως ήταν, και τους άντρες τέτοιους όπως πράγματι είναι. Κάποτε, η Κ. Μαβλύ είπε, γελώντας, στην καλύτερη φίλη της, την κυρία Μονμπιστράλ, που είχε πάει να την επισκεφθεί:

— Έριέττα, βρίσκομαι στην πολύ ευχάριστη θέση να σε πληροφορήσω, ότι ο Κ. σύζυγός μου με άπατησε πάλι την περασμένη εβδομάδα!

— Ω, Λεονία! Έκανε η Κ. Μονμπιστράλ, κυττάζοντας με περιέργεια τη φίλη της. Και πώς το ανακάλυψες; Έλαβες κανένα άνωθυμο γράμμα, ή μήπως είδες τίποτε ύποπτα σημάδια στο πρόσωπό του από ρουζέ έγιναν χελιδών;

— Τίποτε απ' αυτά, απάντησε η Κ. Μαβλύ. Ο άντρας μου προείχε πολύ όταν παρουσιάζεται μπροστά μου, και ούτε κανένα άνωθυμο γράμμα έλαβα. Μά, κύταξέ εδω!

Και της έδειξε ένα θαυμασίο θραχιόλι με ρουμπίνια, που είχε περασμένο στο μπράτσο της.

— Καινούργιο, βλέπω, είπε η Κ. Μονμπιστράλ. Τώρα τ' αγοράσες αυτό;

— Ναι, πρό τριών ημερών. Είναι το τελευταίο δώρο του άντρός μου. Μοι το έφερε έπειτα από μια άπουσία δυο ημερών, και, καταλαβαίνεις, δεν υοό μένει πια καμιά άμφιβολία, για την καινούργια από τη γεναιοδωρία του. Πάντοτε έτσι συμβαίνει... Όταν είχε σχέσεις με τη μικρή Μπέλα στο «Παλάς», υοό είχε δώσει αυτό εδω το περιδέραιο, και τον καιρό που αγαπούσε την κυρία Λεκουόρμπ, αυτό εδω το θαυμασίο ζαφείρι. Για μία θεατρινούλα, στο Βισού, υοό χάρισε μια ύπερχρη τουαλέττα και για μία κομψή δακτυλογράφο, είχα ένα ρολογάκι, ένα θαύμα της Φλαμανδικής μικροτεχνίας... Ξέρω πια, πώς κάποια καινούργια άπιστία θα άπατηρήσει τη μέση, για να με στείλη στη μοίρα της ή στο χρυσοχόμο.

Το έπόμενο καλοκαίρι, το ζεύγος Μαβλύ, το πέρασε στο Λιέζλ-Μπαίν. Μία μέρα, έφθασε εκεί και η Κ. Μονμπιστράλ. Η Κ. Μαβλύ πήρε ιδιαίτέρως τη φίλη της και της είπε, με κάποια άησυχία:

— Έριέττα, είμαι πολύ στενοχωρημένη. Από τότε που συναντήθηκα την τελευταία φορά, ο άντρας μου υοό έκανε μία μέρα ένα άλλο έπισημο όρκο. Μοι άμολόγησε όλες τις άπιστίες του, τις όποιες ήξερα άλλωστε, και στο τέλος μου ήπρε τα χέρια και μου είπε: «Λεονία, είναι, πιστέψέ με, άλλος άνθρωπος πια. Απ' εδω και πέρα προτιμώ να πεθάνω, παρά να σε άπατήσω ξανά!»

— Νά, μία θαυμάσια, μία ίπποτική μεταμέλεια! τη διέκοψε η Κ. Μονμπιστράλ.

— Όχι, Έριέττα. Αυτό άκριβώς είναι που με βάζει σε μεγάλη στενοχώρια. Γιατί, από τότε, ο άντρας μου δεν υοό έχει δωρήσει τίποτε, και χθες άκριβώς είδα σε ένα κατάστημα μία θαυμάσια, μία θεσπέσια γούνα, που θα έδινε το πάλν για να την έχω... Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι...

— Αν σε καταλαβαίνω καλά, είπε η Κ. Μονμπιστράλ. Θά ήθελες να σε άπατήσει ξανά ο άντρας σου, για να σου δωρήσει αυτήν εκεί τη γούνα... Αυτό δεν είναι;

στις έννέα άκριβώς — ούτε ένα λεπτό άγορότερο — σαν νάσαι κοινησιμένος, ένας Μιζος μέσα στο λόγο σου είναι μία νύμφη!

Είπε σαν μία άνευχέτιση και ένα δάσος, σταμένο από τον Θεό, που σε κάνει να σταυροκατηχθής και να ενταξιοτήσης την Θείαν Πρόνοια, σαν τον μακάριο του γειτονικού άρτιστουάτου πρατηρίου, όταν είδε τις άκρίδες να εξαφανίζονται!...

— Μιστήρι μου, Κίριε!... Μεγάλα εν τ' θανάτια σου!... Ένα, το λακόν, τέτοιο δώρο του Θεού, όχι μόνον ευεργέτη του συντάγματος, το κάνει, υο ναχά το λόγο, αλλά και συνταγματάχρη!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Ναι, άκριβώς!

— Ωραία! Μά, ξέρεις πόσο δύσκολο είναι τώρα πια να άπατηθής, καλή μου Λεονία; Ο άντρας σου είναι ένας άνθρωπος που κρατάει το λόγο του, ένας άνθρωπος με άρχές... Το άπέδειξε! Και για να τον κάνης ξανά να σε άπατήσει, πρέπει να καταπατήση το λόγο του και τις άρχές του...

— Και όμως πρέπει! φώναξε η μικρή κυρία Μαβλύ. Άκουσε, καλή μου Έριέττα, πρέπει να με βοηθήσης και σύ σ' αυτήν τη δύσκολη στιγμή που βρίσκομαι τώρα...

— Έγώ; Μά...

— Έλα, μη σου περνούν άνόητες σκέψεις... Δεν πρόκειται φυσικά να σου ζητήσω να ζευμαλήσης σύ τον άντρα μου. Μά, εδω στο ξενοδοχείο, έφτασε χθες μια μικρούλα απ' το Παρίσι, ένα άληθινό παριζιάνικο χαμινι με κομμένα μαλλια και με πράσινα μάτια... Είναι άκριβώς ο τύπος της γυναίκας, που θα μπορούσε να ξετρελλάνη τον άντρα μου! Σητρίζομαι λοιπόν σε σένα, να καταστρώσης όλο το σχέδιο της μικρής μας αυτής συνωμοσίας...

— Τι; Τι μου λές αυτό, Λεονία;

— Μά δεν είναι και δύσκολο, καλή μου Έριέττα... Πρόσεξε. Θα παρησ κατά μέρος αυτήν τη μικρή και θα της πής τις έξης περιπού: «Δεσποινίς, έχετε είκοσι ώραια λουσοδικια, αν καταφέρετε να βάλετε στο χέρι αυτόν εκεί τον άξιολυπέταστο κύριο!» Είμαι βεβαία για την έπιτυχία, είμαι άπόλυτως ήσυχια για τα παραπέρα. Ο Ταγκρεός μου δεν θα κατορθώση να άντισταθή στα βλήματα αυτής της μικρής!

— Μά, σκέπτεσαι σ' άλήθεια να της δώσης αυτής είκοσι λουσοδικια; Είναι πολλά, άγαπητή μου, είναι πάρα πολλά!

— Σάπα! Σου φαίνονται πολλά είκοσι λουσοδικια για μία γούνα που άξίζει δέκα πέντε χιλιάδες φράγκα;

Ήταν έφτά η ώρα, το θράδυ. Η Κ. Μαβλύ στεκόταν στο παράθυρο της τουαλέτας της και έρτιανε τα νύχια της. Έξαφνα, χτύπησε η πόρτα και η Κ. Μονμπιστράλ μπήκε στο δωμάτιο.

— Τα κανόνια με χάρα, άγαπητή μου! φώναξε στη φίλη της. Συμφώνησα με τη μικρή. Λεγεται Ροζάνα και δουλεύει σε ένα υτόσιγκ, στο Παρίσι. Έπριξε μία μιλια στον άντρα σου και μου είπε πως τα αναλαμβάνει όλα!

— Ωραία!... Ήμουν βεβαία ότι θα τα καταφέρης!

— Φαίνεται έξυμνο κορίτσι, που έφερε και τ' ζηή! Μοι ύπεσχέθη πως άπόψε κιάλας θα καταπατήη με την ύποθεσι, αλλά μου είπε πως στις δουλειες της έχει άρχη να προσηλνώνεται...

— Φυσικά, φυσικά... Θα της μετρήσης άποψε κιάλας το ποσό. Μά, για πές μου, δεν τη βρήκε υιάλου περιεργη την προτασι σου, δεν παραξενύτηκε υιάλου;

— Όχι, υιάλου!... Μοι είπε: «Άξιότιμος κυρία, έφόσον αυτό πρόκειται να σάς ίκανοποιήση, αναλαμβάνω ευχαριστως».

Την έπόμενη, κατά τας ένδεκα, η Κ. Μαβλύ γύρισε για δεύτερη φορά στο ξενοδοχείο. Είχε γυρίσει σ' όλη την πλάς και πουθενά δεν είχε βρή τον άντρα της. Τον είχε χάσει από το περασμένο βράδυ...

Άνεθικα στο δωμάτιο του και χτύπησ στην πόρτα

— Είσαι μέσα, άγάπη μου; ρώτησα απ' έξω.

Καμιά απάντησι. Η μικρή Κ. Μαβλύ είχε άρχισει ν' άνησυχί σοβαρά. Άνοιξε την πόρτα. Το δωμάτιο ήταν άδειο. Μά, έπάνω σ' ένα τραπέζάκι, πλάι στο παράθυρο, είδε έναν ράκελλο.

Ήταν γραμμένος με το χέρι του άντρός της και άπημυθό σ' αυτήν. Το άνοιξε τρέμοντας και διαβάσε:

«Λεονία,

Ένας άνάξιος, ένας παλιάνθρωπος, σου γράφει αυτές τις γραμμές, έχοντας το θάνατο στην καρδιά του. Σοι είχα δώσει έπισημο όρκο πως δεν θα σε άπατούσα πια, πως δεν θα ζευματώσασα τη συζυγική μου πίστι. Σοι είχα πη, και ήμουν άπολυτως έπισημο να κρατήσω το λόγο μου, πως προτιμώσα άπ' εδω και πέρα να πεθάνω, παρά να τον παραδώ. Και όμως, δεν υτόρεσα να κρατήσω την ύποσχεσι μου. Την καταπάτησα, και μάλιστα με μία έντελώς νιχια γυναίκα, που βρήθηκε μπροστά μου. Προτιμώ, λοιπόν, να πεθάνω... Είναι καλύτερο αυτό, από τού να σε άντιχρήσω άλλη μια φορά, σαν ο έσχατος των ανθρώπων. Πηγαίνω ν' αυτοκτονήσω!...

Χαίρε, έπρε ετιχιομένη Λεονία!...

Τα γ κ ρ έ δ ο ρ

